

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów

COM(2010) 791 wersja ostateczna – 2011/0001 (COD)

(2011/C 218/12)

Sprawozdawca: **Bernardo HERNÁNDEZ BATALLER**

Dnia 19 stycznia 2011 r. Komisja oraz dnia 18 stycznia 2011 r. Parlament Europejski, działając na podstawie art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, postanowiły zasięgnąć opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie

wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów

COM(2010) 791 wersja ostateczna – 2011/0001 (COD).

Sekcja Jednolitego Rynku, Produkcji i Konsumpcji, której powierzono przygotowanie prac Komitetu w tej sprawie, przyjęła swoją opinię 5 kwietnia 2011 r.

Na 471. sesji plenarnej w dniach 4–5 maja 2011 r. (posiedzenie z 5 maja), stosunkiem głosów 104 do 13 – 4 osoby wstrzymały się od głosu – Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny przyjął następującą opinię:

1. Wnioski i zalecenia

1.1 Komitet popiera wniosek Komisji i przyjmuje z zadowoleniem zamiar zapewnienia przepisom prawnym Unii większej przejrzystości, pewności i bezpieczeństwa prawnego.

1.2 Niemniej jednak Komitet ubolewa, że proponowane zmiany mają tak ograniczony zakres i nie obejmują wszystkich aspektów rozporządzenia (WE) nr 2006/2004, które należy zmienić w świetle doświadczeń zebranych od momentu jego wejścia w życie.

1.3 Komitet wzywa Komisję do uwzględnienia przy zbliżającym się przeglądzie rozporządzenia nr 2006/2004 sugestii zawartych w tym dokumencie w celu poprawy funkcjonowania istniejącej współpracy pomiędzy organami właściwymi w zakresie ochrony konsumentów.

2. Kontekst

2.1 Komitet wypowiedział się przychylnie na temat wniosku⁽¹⁾ dotyczącego rozporządzenia (WE) nr 2006/2004, ale ubolewa nad istnieniem pewnych luk prawnych dotyczących zwłaszcza przewidzianego systemu wzajemnej pomocy i rozważanego systemu wzajemności, które mogłyby doprowadzić do sytuacji niezgodnych z funkcjonowaniem rynku wewnętrznego.

2.2 Dnia 27 października 2004 r. zatwierdzono rozporządzenie nr 2006/2004⁽²⁾ w sprawie współpracy między

organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów w ogólnej formie wynikającej z wniosku.

3. Sprawozdanie dotyczące stosowania rozporządzenia

3.1 Dnia 2 lipca 2009 r. Komisja przedstawiła sprawozdanie dotyczące stosowania rozporządzenia (WE) nr 2006/2004⁽³⁾. W sprawozdaniu analizuje się ramy instytucjonalne i wykonawcze związane z utworzeniem sieci, jej funkcjonowanie i współpracę. W swojej opinii Komitet wyraził ubolewanie⁽⁴⁾ z powodu nieprzeprowadzenia przez Komisję konsultacji na temat sprawozdania dotyczącego stosowania rozporządzenia.

3.2 W podsumowaniu Komisja wyraża opinię, że sieć nie osiągnęła jeszcze pełnego potencjału, wskazuje, że należy poprawić efektywność jej funkcjonowania poprzez szereg działań, obejmujących między innymi: przegląd rozporządzenia nr 2006/2004 w odniesieniu do przepisów wykonawczych; przyjęcie rocznego planu działania z zakresu wykonania przepisów; wspólne inicjatywy, takie jak „przeglądy”; promowanie jednolitej interpretacji lub definiowania przepisów UE w celu poprawy widoczności sieci.

4. Wniosek Komisji

4.1 Dnia 3 stycznia 2011 r. Komisja przedstawiła propozycję zmian do rozporządzenia (WE) nr 2006/2004 mających na celu aktualizację treści załącznika do rozporządzenia w sprawie współpracy w zakresie ochrony konsumentów, tak aby odzwierciedlał najnowsze zmiany legislacyjne w tej dziedzinie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 108 z 30.4.2004, s. 86.

⁽²⁾ Dz.U. L 364 z 9.12.2004, s. 1.

⁽³⁾ COM(2009) 336 wersja ostateczna.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 18 z 19.1.2011, s. 100.

4.2 Aktualizacja załącznika polega na usunięciu z niego tych przepisów, które nie są istotne dla współpracy między krajowymi organami odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów, oraz na zastąpieniu odniesień do już nieobowiązujących przepisów odesłaniami do przepisów z zakresu ochrony konsumentów, które je zastąpiły.

4.3 Oznacza to między innymi usunięcie pewnych odniesień (na przykład do dyrektywy w sprawie reklamy wprowadzającej w błąd i reklamy porównawczej) ⁽⁵⁾ lub ich zastąpienie (tak jak w przypadku dyrektywy w sprawie kredytu konsumenckiego, dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych lub dyrektywy dotyczącej korzystania z nieruchomości w systemie podziału czasu).

5. Uwagi ogólne

5.1 EKES z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji, gdyż uważa, że większa przejrzystość w opracowywaniu przepisów prawnych Unii prowadzi do zwiększenia pewności i bezpieczeństwa prawnego wszystkich obywateli. EKES wyraża swoje zaniepokojenie sytuacją, z którą borykają się osoby pracujące na własny rachunek i małe przedsiębiorstwa, która jest podobna do tej, jakiej doświadczają konsumenci w momencie zawierania umów z dużymi przedsiębiorstwami, zwłaszcza w branżach sieciowych.

5.2 Komitet ponownie wzywa Komisję do promowania w sposób spójny współpracy administracyjnej, którą uważa za niezbędną dla właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego, i docenia wysiłki podejmowane przez Komisję na rzecz zwiększenia przejrzystości poprzez przyjęcie zalecenia z dnia 1 marca 2011 r., które zawiera wytyczne dotyczące wdrażania przepisów dotyczących ochrony danych w systemie współpracy w zakresie ochrony konsumenta (CPCS) ⁽⁶⁾.

5.3 Niezależnie od powyższego Komitet uważa jednak, że zakres wniosku jest zbyt ograniczony i nie odnosi się do wielu problemów związanych ze współpracą między organami ochrony konsumentów, którymi należałoby się zająć. Komisja nie podejmuje nawet starań w celu rozwiązania kwestii, które w sprawozdaniu dotyczącym stosowania rozporządzenia nr 2006/2004 uznano za jego słabości.

5.3.1 Zdaniem Komitetu we wniosku można byłoby uwzględnić niektóre z następujących punktów:

5.4 Stały nadzór rynku

5.4.1 Sprawowanie funkcji nadzoru oraz kontroli towarów i usług objętych prawodawstwem wspólnotowym wymaga stworzenia szczegółowego – zarówno w odniesieniu do terminów, jak i zakresu – wspólnego planu działań podejmowanych w każdym przypadku przez organy ochrony konsumentów państw członkowskich. Komitet uważa za pożądane ustanowienie równoważnych mechanizmów weryfikacji w celu zapewnienia zgodności z ponadnarodowymi rozporządzeniami poprzez systematyczne kampanie nadzoru rynku, które pozwolą na stałe utrzymywanie wysokiego i jednorodnego poziomu ochrony konsumenta w obrębie jednolitego rynku.

⁽⁵⁾ Celem dyrektywy 2006/114/WE jest ochrona interesów konsumentów jedynie w odniesieniu do reklamy porównawczej. Załącznik do rozporządzenia zawierać będzie tylko odniesienie do odpowiednich artykułów tej dyrektywy.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 57 z 2.3.2011, s. 44.

5.4.2 Coroczna koordynacja działań kontrolnych, zwłaszcza w odniesieniu do przepisów o charakterze horyzontalnym, może być uzupełniana inicjatywami w zakresie informowania i badań rynku poprzez odpowiednie postępowania sprawdzające w celu normalizacji przeglądów, które właśnie się odbywają.

5.5 Procedury sankcyjne

5.5.1 Aby uniknąć efektu granicy, przy stosowaniu środków naprawczych w przypadku naruszenia obowiązujących przepisów wspólnotowych powinno się rozważyć ustanowienie minimalnego poziomu harmonizacji wspólnych kryteriów procedur sankcyjnych i kar nakładanych przez organy ochrony konsumentów w celu osiągnięcia równoważnej skuteczności i gwarancji w wykrywaniu i rozwiązywaniu przypadków identycznych naruszeń.

5.6 Komitet uważa, że różnice w kluczowych aspektach systemów sankcyjnych mogą skutkować naruszeniem przepisów UE, poważnie zagrażać ochronie konsumenta i integralności rynku, zakłócać konkurencję na rynku wewnętrznym i ostatecznie spowodować utratę zaufania konsumentów.

5.7 Komitet uważa, że większa konwergencja i bardziej rygorystyczne systemy sankcyjne są niezbędne, aby zapobiec ryzyku nieprawidłowego funkcjonowania jednolitego rynku. W tym kontekście Komitet proponuje ustanowienie minimalnego zestawu wspólnych kryteriów w celu utrzymania minimalnego poziomu zbieżności krajowych systemów sankcyjnych, które będą obejmowały:

- odpowiednie rodzaje sankcji administracyjnych wobec łamania podstawowych przepisów;
- publikację tych poważnych sankcji;
- odpowiednio wysokie administracyjne kary pieniężne, w zależności od popełnionego wykroczenia;
- kryteria, które należy wziąć pod uwagę przy stosowaniu kar;
- kary dla osób fizycznych i osób prawnych;
- możliwość wprowadzenia sankcji karnych za poważniejsze wykroczenia;
- odpowiednie mechanizmy wsparcia w celu skutecznego stosowania kar.

5.8 Monitorowanie jakości towarów i usług

5.8.1 Ważnym elementem rozwoju wcześniej zarysowanej inicjatywy pt. „Stały nadzór rynku” jest metodologia monitorowania towarów i usług oraz stosowanie odpowiednich oznaczeń analitycznych w celu zapewnienia przestrzegania stosownych przepisów, a także wypełniania obowiązków informacyjnych przez nie nakładanych, a także prewencja i kontrola jakości z tym związane.

5.8.2 Chodzi o ustanowienie odpowiedniej wspólnej procedury monitorowania prowadzącej do konwergencji metodologicznej w tym zakresie, a także w odniesieniu do projektowania i opracowywania ponadnarodowych planów umożliwiających poszerzenie zakresu monitorowania przy maksymalnej wydajności wykorzystania środków dostępnych w poszczególnych organach uczestniczących poprzez unikanie powielania działań i nakładania się zakresów, co mogłoby prowadzić do niepożądanych różnic.

5.8.3 Oprócz ustanowienia jednolitych kryteriów działania w odniesieniu do wyboru produktów poddawanych monitorowaniu konieczne jest również określenie wspólnych procedur związanych z identyfikowaniem próbek, dokumentacją formalną, przeprowadzaniem wstępnych, weryfikujących i ostatecznych prób analitycznych, a także wszelkich innych aspektów nieujętych w przepisach dotyczących jakości lub innych aktach prawnych.

5.9 W ramach rynku globalnego, gdzie handel transgraniczny w coraz większym stopniu stanowi rozwiązanie, które wybierają konsumenci w celu zaspokojenia swoich potrzeb, potrzeba realizacji tych inicjatyw wydaje się oczywista.

5.10 **Bezpieczeństwo produktów.** Choć bezpieczeństwo produktów na pewno jest obszarem współpracy na rzecz doskonałości, który w związku z tym rozwinął się w sposób bardziej zharmonizowany, nadal istnieją pewne braki w systemie szybkiej wymiany informacji, powszechnie zwanym system powiadamiania, ale system ten można by ulepszyć wraz z wdrożeniem narzędzi i instrumentów związanych z postrzeganiem przez konsumentów zagrożenia, zarządzaniem ryzykiem i informowaniem o nim, w podobny sposób jak w przypadku ryzyka związanego z produktami spożywczymi.

5.10.1 Na przykład wskazane byłoby regularne opracowywanie sondażu Eurobarometru w celu zbadania, jak konsumenci postrzegają zagrożenia związane z produktami nieżywnościowymi. Byłoby to bez wątpienia pomocne przy rozpatrywaniu innych aspektów, w tym związanych z informowaniem i kształceniem obywateli w zakresie ochrony konsumenta.

5.10.2 Innym środkiem, proponowanym w tej dziedzinie w celu zapewnienia większej skuteczności istniejących sieci powiadamiania, byłaby integracja ich wszystkich w jedno narzędzie, które umożliwiłoby interoperacyjność, tzn. wymianę danych bez względu na źródło informacji lub charakter właściwych organów, które nimi zarządzają (związanych ze zdrowiem, przetwórstwem żywności, ochroną konsumentów, podatkami itp.).

5.11 **Uwzględnienie kwestii etycznych i środowiskowych przy dopuszczeniu towarów i usług do obrotu.** Bardzo interesującym i niezbędnym elementem wdrażania jest rozszerzenie procedur związanych ze wspomnianymi powyżej powiadomieniami w odniesieniu do produktów, które powinny zostać wycofane z rynku ze względów ekologicznych, etycznych lub z innych przyczyn związanych z praktykami biznesowymi naruszającymi godność osób lub powodującymi szkody dla otoczenia – w rozumieniu konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy – oraz degradację środowiska naturalnego lub nadmierną eksploatację zasobów naturalnych, zarówno na etapie produkcji i dystrybucji, jak również na etapie sprzedaży i dostaw towarów i usług.

5.11.1 Kluczową kwestią w kontekście produkcji przeniesionej i wytwarzania przeniesionego jest nieposiadanie przez konsumentów istotnych informacji dotyczących pochodzenia produktów – gdzie i jak zostały wyprodukowane, jak przebiegała ich dystrybucja, a także jakie skutki gospodarcze i społeczne ma ich produkcja dla danej społeczności. Dlatego też konsumenci powinni móc dysponować, o ile to możliwe, informacjami na stronach internetowych lub w innych mediach dotyczących tych zagadnień oraz informacjami, które uniemożliwią im bezwiedne przyczynianie się do konsumpcji produktów pochodzących z nielegalnych praktyk. Tak samo należy pozwołać konsumentom wziąć pod uwagę inne kryteria poza konwencjonalnymi, takimi jak jakość i cena, i jednocześnie powinno zapewnić to, że konsumenci nie przyczyniają się nieświadomie do utrwalania nielegalnych praktyk, bezpośrednio lub pośrednio związanych z danym produktem, gdyż mając dostęp do odpowiednich informacji zrezygnowaliby z dokonania tego zakupu.

5.11.2 Z prawem konsumentów do dostępu do wyczerpujących informacji na temat oferowanych towarów – co mogłoby się nazywać „społeczną identyfikacją” produktów – powiązana jest ochrona konkurencji oraz umacnianie pozycji konsumentów i ich roli na rynku poprzez wybory, których swobodnie dokonują przy podejmowaniu decyzji o zakupie („twój zakup to twój głos”).

5.12 *Promowanie dobrych praktyk biznesowych w dziedzinie odpowiedzialnej konsumpcji*

5.12.1 Coraz większe znaczenie i zakres, jakie uzyskują programy społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, wymagają przypisania kluczowej roli polityce ochrony konsumentów w tym obszarze, a także udziałowi konsumentów w ramach konsultacji w odniesieniu do odpowiednich sprawozdań korporacyjnych.

5.12.2 Przyjęcie wspólnych kryteriów i strategii promowania weryfikacji programów odpowiedzialności społecznej przedsiębiorstw transgranicznych w kontaktach z konsumentami i użytkownikami na szczeblu ponadnarodowym powinno ponadto zostać uzupełnione przekonującymi mechanizmami uznawania dobrych praktyk, takimi jak samoregulacja, kodeksy postępowania, znaki jakości i inne dobrowolne inicjatywy sprzyjające interesom obu stron.

5.12.3 Działania te podnoszą również konkurencyjność przedsiębiorstw na rynku uczciwej konkurencji i mogą skutkować powstawaniem dodatknych sprzężeń zwrotnych, co przyniesie korzyści dla wszystkich podmiotów na nim działających (producentów, dystrybutorów, konsumentów) poprzez synergie pokazujące, że antagonizmy nie są nieuniknione, zwłaszcza w kontekście stosunku wzajemności w realizacji różnych działań i uznawania przez konsumentów i użytkowników wartości dodanej z tym związanej.

5.12.4 Inicjatywa powinna również uwzględniać w szczególności kwestie związane z agroekologią, sprawliwym handlem, odpowiedzialnym dokonywaniem zakupów, niezależnością żywnościową oraz inne zagadnienia, które zyskują obecnie na znaczeniu, np. kwestie związane z organizmami modyfikowanymi genetycznie.

5.13 Działania zbiorowe

5.14 Dla zbiorowych działań hamujących istnieją wspólnotowe ramy prawne, których nie ma dla zbiorowych działań naprawczych lub odszkodowawczych, w odniesieniu do których Komitet wielokrotnie wzywał do ustanowienia zharmonizowanych ram wspólnotowych, obejmujących również możliwość zareklamowania tak zwanych „drobnych wad”.

5.15 W przypadku poważnych wykroczeń należy wprowadzić konfiskaty nielegalnych dochodów uzyskanych w związku z dopuszczeniem się naruszenia oraz kary pieniężne jako środki pomocnicze w stosunku do kar nałożonych przez władze, a uzyskane środki należałoby przeznaczyć – jak wskazywał Komitet ⁽⁷⁾ – na fundusz pomocy na potrzeby odwołań zbiorowych, który ułatwiałby realizację działań naprawczych przez stowarzyszenia konsumentów. Z drugiej strony organizacje konsumenckie i władze powinny również uczestniczyć w zarządzaniu tym funduszem. W związku z tym Komitet ⁽⁸⁾ przypomina Komisji o potrzebie ponadnarodowej harmonizacji prawa w odniesieniu do działań zbiorowych w celu uzyskania wysokiego poziomu ochrony interesów ekonomicznych konsumentów.

5.16 EKES ponownie przypomina, że w treści rozporządzenia należy wspomnieć o możliwości zintensyfikowania współpracy między władzami a organizacjami konsumentów, by właściwe organy krajowe mogły zwrócić się do „innych podmiotów” o zaprzestanie lub zakazanie wewnątrzspółnotowych naruszeń przepisów prawnych.

5.17 Alternatywne systemy rozwiązywania sporów

5.17.1 Komisja opublikowała dokument do dyskusji w sprawie zastosowania alternatywnych metod rozwiązywania

sporów dotyczących transakcji i praktyk handlowych w Unii Europejskiej, który to dokument nie został jak dotąd poddany pod dyskusję. Komitet z uwagą oczekuje na wniosek Komisji, aby mógł się wypowiedzieć po raz kolejny na temat kompleksowych systemów dostępu do skutecznej ochrony sądowej.

5.17.2 W celu zwiększenia zaufania konsumentów należałoby się zastanowić nad możliwością wprowadzenia „oznaczenia wspólnotowego” dla zakładów lub przedsiębiorstw, które przystąpiły do tych systemów.

5.18 Sieci i węzły zasobów

5.18.1 Promowanie europejskich węzłów poprzez ustanawianie środków rozwoju istniejących sieci współpracy w celu wspierania informowania, szkolenia i kształcenia konsumentów (np. europejskie centra konsumenckie, publikacje, programy, projekty itp.).

5.19 **Identyfikowalność cen.** Na jednolitym rynku, gdzie konsumenci mają te same obawy i problemy i którego globalny charakter może – z jednej strony – utrudniać dostęp do wiarygodnych informacji, a z drugiej – zaciemniać proces kształtowania się cen towarów, wydaje się korzystne ustanowienie metodologii śledzenia cen podobnych i podstawowych artykułów, co przyczyniłoby się do większej spójności jednolitego rynku z korzyścią dla konsumentów i użytkowników, a w szczególności do większej przejrzystości, która mogłaby odnowić ich zaufanie, będące ważnym wskaźnikiem stanu gospodarki na danym terytorium, a w tym przypadku na obszarze Unii Europejskiej.

Bruksela, 5 maja 2011 r.

Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
Staffan NILSSON

⁽⁷⁾ Dz.U. C 162 z 25.6.2008, s. 1 oraz Dz.U. C 175 z 28.7.2009, s. 20.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 324 z 30.12.2006, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

do opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego

A) Poniższy fragment opinii sekcji został zmieniony wskutek przyjęcia poprawki przez Zgromadzenie, ale uzyskał poparcie co najmniej jednej czwartej oddanych głosów (art. 54 ust. 4 regulaminu wewnętrznego):

5.7 Komitet uważa, że większa konwergencja i bardziej rygorystyczne systemy sankcyjne są niezbędne, aby zapobiec ryzyku nieprawidłowego funkcjonowania jednolitego rynku. W tym kontekście Komitet proponuje ustanowienie minimalnego zestawu wspólnych kryteriów w celu utrzymania minimalnego poziomu zbieżności krajowych systemów sankcyjnych, które będą obejmowały:

- odpowiednie rodzaje sankcji administracyjnych wobec łamania podstawowych przepisów;
- publikację tych sankcji;
- odpowiednio wysokie administracyjne kary pieniężne;
- kary dla osób fizycznych i osób prawnych;
- kryteria, które należy wziąć pod uwagę przy stosowaniu kar;
- możliwość wprowadzenia sankcji karnych za poważniejsze wykroczenia;
- odpowiednie mechanizmy wsparcia w celu skutecznego stosowania kar.

Wynik głosowania w sprawie poprawki:

Za: 82
Przeciw: 44
Wstrzymało się: 10

B) Następujące poprawki, które uzyskały poparcie co najmniej jednej czwartej oddanych głosów, zostały odrzucone w trakcie debaty (art. 54 ust. 3 regulaminu wewnętrznego):

Punkt 5.11.2

Skreślić

~~Z prawem konsumentów do dostępu do wyczerpujących informacji na temat oferowanych towarów — co mogłoby się nazywać „społeczną identyfikacją” produktów — powiązana jest ochrona konkurencji oraz umacnianie pozycji konsumentów i ich roli na rynku poprzez wybory, których swobodnie dokonują przy podejmowaniu decyzji o zakupie („twój zakup to twój głos”).~~

Uzasadnienie

W praktyce nie jest możliwe zamieszczenie wszystkich wymaganych informacji na etykiecie, w szczególności w wypadku MŚP. Oznaczałoby to nałożenie dodatkowych obciążeń administracyjnych na MŚP wytwarzające i wprowadzające na rynek produkty i usługi oraz stworzyłoby niekorzystne warunki konkurencji i problemy w przypadku przywozu produktów z krajów trzecich.

Ponadto należałoby zadać pytanie, czy organizacje konsumenckie przeprowadziły już badania dotyczące wykorzystania tych informacji przez konsumentów i ich gotowości do pokrycia dodatkowych kosztów, jakie pociągnęłyby za sobą zamieszczanie takich danych.

Wynik głosowania:

Za: 45
Przeciw: 75
Wstrzymało się: 4

Punkt 5.16

Skreślić

~~EKES ponownie przypomina, że w treści rozporządzenia należy wspomnieć o możliwości zintensyfikowania współpracy między władzami a organizacjami konsumentów, by właściwe organy krajowe mogły zwrócić się do „innych podmiotów” o zaprzestanie lub zakazanie wewnątrzspółnotowych naruszeń przepisów prawnych~~

Uzasadnienie

Nie jest dopuszczalne, aby na organizacji reprezentującej jedną stronę spoczywała odpowiedzialność za zaprzestanie lub zakazanie wewnątrzspółnotowych naruszeń przepisów prawnych.

Wynik głosowania:

Za: 38
Przeciw: 76
Wstrzymało się: 8